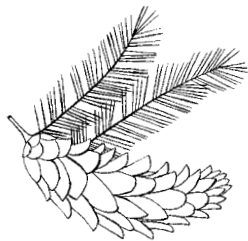

COLIN MELOY

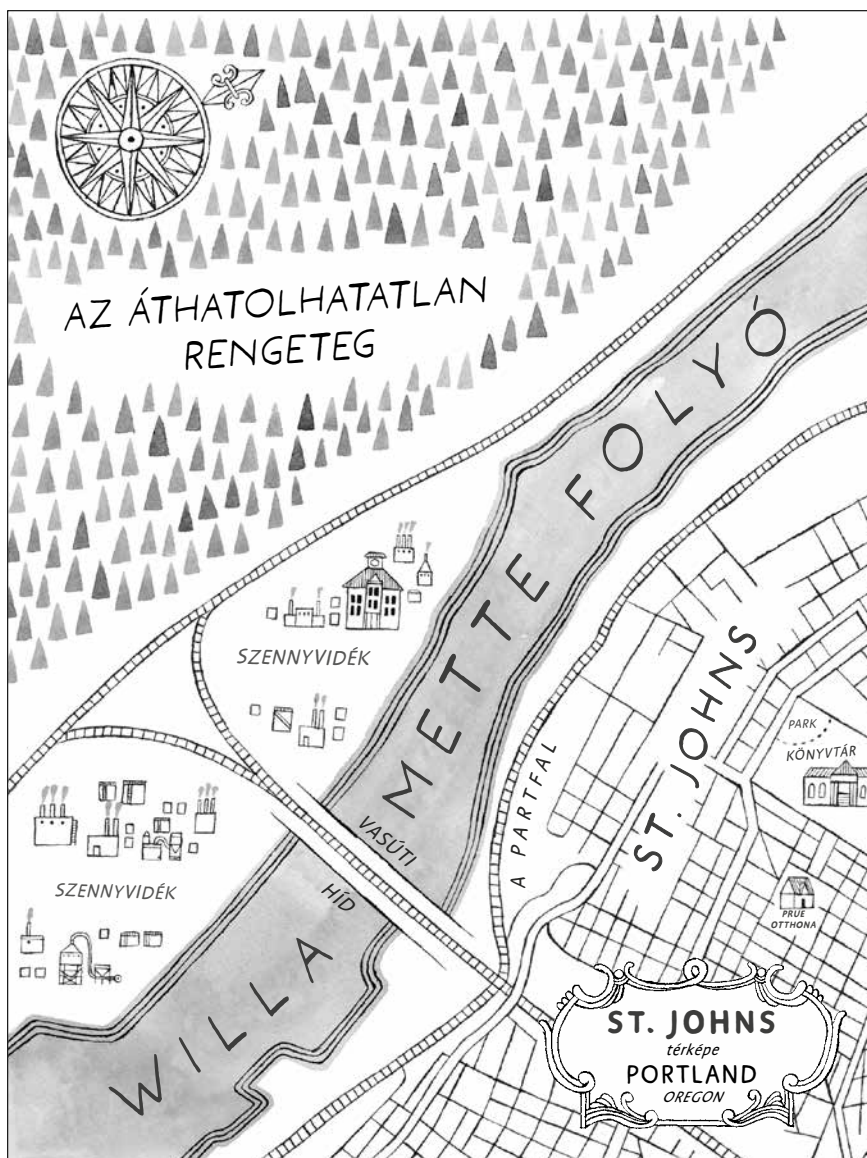
WILDWOOD

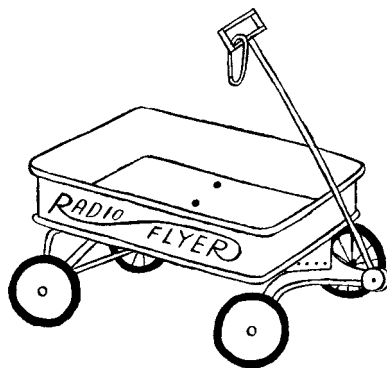
A TILTOTT VADON

Illusztrálta

CARSON ELLIS

Open Books

E L S Ő F E J E Z E T

Varjúvész

Prue nem igazán értette, hogy tudott öt varjú a levegőbe emelni egy majdnem tízkilós kisiút, de most ez volt a legkisebb gondja. Ami azt illeti, ha listát kellett volna készítenie a problémáiról, miközben a parkban üldögélve figyelte, ahogy az öt fekete madár karmai a magasba rántják a kisöccsét, Macet, annak megfejtése, mégis *miként* voltak képesek erre a mutatványra, jó eséllyel a felsorolás utolsó helyén végezte volna. Az első helyen a pusztá tény szerepelt: a kisöccsét, akire neki kellett volna vigyáznia, elrabolta néhány szárnyas. A második helyen, szorosan az első nyomában, egy kérdés következett: *Mégis milyen szándékaik lehetnek vele?*

Pedig milyen szépen indult a napjuk!

Igaz, amikor Prue reggel felkelt, már egy kissé borús volt az ég, de hát szeptemberben tévedés volna mást várni Portlandtól. Felhúzta a redőnyt a hálósobájában, és egy pillanatra csak állt, és magába szívta a porhanyós, szürkésfehér ég keretezte fák látványát. Szombat volt, a földszintről kávé és reggeli illata kúszott fel hozzá. A szülei bizonyára az ilyenkor megszokott tennivalóikat végzik: Apa az újságba dugja az orrát, és néha az ajkához emeli langymeleg kávéját, Anya pedig teknőcháj keretes szemüvegén keresztül kémleli a pamutgombolyagot, amelyből valamilyen ismeretlen rendeltetéssel bíró holmit készül kötni. Az öccse, aki alig múlt egyéves, az etetőszékében gubbaszt, és az érthetetlen hablatyolás világrekordját próbálja felállítani: „Fúúúú, fúúúú!” Amikor lejött a lépcsőn, és befordult a konyhába, pontosan az a látvány fogadta, amire számított. Az apja motyogva köszöntötte, az anyja mosolygós szemmel pillantott rá a szemüvege felett, az öccse pedig üdvivalgásban tört ki: „Púúúú!” Prue vett magának egy tál granolát.

– Sütöttem szalonnát, drágám – mondta az anyja, majd a figyelmé visszatért az ölében tartott alaktalan izéhez. Vajon pulóver lesz belőle? Teababa? Hóhérkötél?

– Anya – mondta Prue, miközben rizstejet töltött a müzlijére –, már mondtam, hogy vegetáriánus vagyok. Ergo nem eszem szalonnát.

Ezt a szót – *ergo* – egy regényben olvasta, és ez volt az első alkalom, hogy maga is kiejtette. Nem volt biztos benne, hogy helyesen használja, mindenesetre elégedettséggel töltötte el. Leült a konyhasztalhoz, és Macre kacsintott. Az apja röviden rápillantott az újságja felett, és elmosolyodott.

– Mik a terveid mára? – kérdezte. – Ne feledd, ma te vigyázol Macre.

– Hmmm, nem is tudom – felelte Prue. – Arra gondoltam, hogy elmegyünk valahová. Fellökünk néhány idős hölgyet. Esetleg kirabolunk egy barkácsboltot, aztán a zsákmányt bevisszük a zálogoshoz. Biztos izgalmasabb, mint a kézműves vásárba menni.

Az apja felhorkant.

– Ne felejtsd el visszavinni a könyvtári könyveket. A bejárati ajtó melletti kosárban vannak – mondta az anyja a kötögetés klikk-klakkolása közepette. – Remélhetőleg visszaérünk vacsorára, de tudod, hogy néha sokáig elhúzódnak ezek a dolgok.

– Tudom – felelte Prue.

– Púúúú! – kiáltotta Mac hevesen rázva a kanalát, majd egy tüsz-szentéssel nyomatékosította a mondandóját.

– Az öcséd elég fázós – mondta az apja. – Győződj meg róla, hogy rendesen be van takarva, bárhová is mentek.

(Miközben a varjak a felhős ég felé emelték az öccsét, Prue egyszer csak újabb tétellel bővítette aggodalmainak listáját: *Lehet, hogy megfázik!*)

Így alakult tehát a reggel. Őszintén szólva elég jelentéktelen reggel volt. Prue befejezte a granolát, átfutott egy képregényt, segített az apjának kitölteni néhány sort a keresztrejtvényében, majd elindult, hogy az egysebességes biciklijé mögé kösse a piros Radio Flyer kiskocsit. Az égről továbbra is szürke felhőréteg csüngött alá, de nem tűnt úgy, mintha hamarosan esne, úgyhogy Prue begyömöszölte a még mindig halandzsászó Macet csíkos kordbársony tipegőjébe, körbetekerte egy réteg takaróval, majd beültette a kiskocsiba. Ezután kihámozta a bebábozódott gyerek karját, és a kezébe nyomta a kedvencét: egy fakígyót. Mac elégedetten megrázta a játékát.

Prue a pedálra csúsztotta fekete cipőjét, majd tekerni kezdett. A kiskocsi zajosan döcögött mögötte, de Mac minden egyes zökkenőt boldog kiáltással kísért. Takaros, deszkaburkolatú házak mellett suhantak el, és Prue-nak igencsak ügyelnie kellett, nehogy Mac a fordulókban és a lesben álló pocsolókban kiboruljon a kocsiból. A bicikli kerekei elégedetten surrogtak a csúszós betonon.

A délelőtt gyorsan eltelt, és kellemesen meleg délutánnak adta át a helyét. Miután elintézett néhány dolgot – visszavitte a Levi's farmert, aminek nem volt jó a színe; átbogarászta a lemezbolt legfrissebb újdonságait; sürgősen bekapott egy tál vega *tostadast* a ta-coárusnál –, a főutcán lévő kávézó előtt találta magát. Mac békésen szunyókált a kocsiában. Prue forró tejet kortyolgatott, és az ablakon keresztül figyelte, ahogy a kávézó alkalmazottjai egy használtan beszerzett jávorszarvas-trófeát próbálnak felrakni a falra ügyetlenkedve. A Lombard Streeten döngicsélt a forgalom, jelezve, hogy megkezdődött a délutáni csúcsidő. Néhány járókelő gügyögött valamit a kocsiban alvó gyerekeknek, Prue kényszeredett mosolyt villantott rájuk; kissé zavarta, hogy valaki benne látja a testvéri bajtársiasság mintaképét. Különösebb elképzelés nélkül firkált a vázlatfüzetébe: lerajzolta a levelektől eltömődött csatornanyírást a kávézó előtt, aztán Mac csendes és nyugodt arcát, külön kiemelve a bal orrlíkából szivárgó kis takonycsíkot. Hamarosan a délután is búcsúzni készült. Mac felébredt, és ezzel a nővérét is felrázta révületéből.

- Na jó – mondta Prue, a térdére ültetve szemét dörgölő kisöccsét.
- Induljunk. Mit szólnál a könyvtárhoz?

Mac lebiggyesztette az ajkát.

- Tehát könyvtár – mondta Prue.